

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩ ΦΛΕΣΣΑΙ ΑΡ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από τῆς 1ης 'Ιανουαρίου ἕως τῆς 'Ιουλίου
'Εν τῇ 'Εσῳτ. ὁρ. 8. 'Εν τῇ 'Ιλιωτ. ὁρ. χρ. 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ 'Ιεροδιδασκαλεῖον. Τὸ Μητροπολιτικὸν πρόγραμμα. Τὸ 'Εκ-
κλησιαστικὸν Συνέδριον, ὑπὸ Δ. — 'Εκ τῆς νέας περιόδου μου,
ὑπὸ Μ. Γ. Παλανοῦ. — Π ὁξία τῶν ἐπισκόπων, ὑπὸ Τιμ. 'Ανα-
στασίου. — Τὸ ζήτημα τοῦ κλήρου. Γνώμη ἱερέως, ὑπὸ Κ. Δημη-
τριάδου. — 'Αγγελία. Μιχαήλ Γ. Παλανοῦ Τὰ 'Ιερά Διηγήματα.—
Εἰδήσεις. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «'Αναπλά-
σεως».—Κυριακὸν 'Αποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ
Κ. Α. Διαληγοῦ.

ΤΟ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ

ΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τὸ φθινόπωρον ἔληξε· καὶ ὁμῶς ψυχρὸς ἐν Αῳήναις δὲν
ἠσθάνθημεν ἀκόμη. Ὁ καιρὸς λίαν γλυκύς· ἀνομβρία
διαρκής.

Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 3 μ. μ., ἐβάδιζον μόνος
πέραν τῶν παραπηγμάτων. Νεφύδρια ἀπέκρυπτον τὸν
ἥλιον· ἄλλως ἢ θερμότης κατὰ τοιαύτην τῆς ἡμέρας
ώραν θά ἦτο λίαν ἐχληρά.

Μετά μικρὸν ἐσταθην πρὸ τοῦ 'Ιεροδιδασκαλείου. Τὸ
εἶχον ἐπισκεφθῇ ὅτε ἐμελειοῦτο τὸ ἔβλεπον τὸ δεύτερον
τέλειον ὑφούμενον μετ' ἐπιβολῆς. Τὸ οἰκοδόμημα, ἐκγο-
νον τῆς ζηλωτῆς δραστηριότητος τοῦ Γερμανοῦ, τοῦ
πρώην Μητροπολίτου, μένει αὐτὸ διασῶζον τὴν μνήμην
του, τοῦ ἱδρυτοῦ του τόσον ταχέως καὶ αἰφνιδίως ἀπελ-
θόντος.

Βίσηλθον, περιήλθον, ἐπεθεώρησα. Τὸ 'Ιεροδιδασκα-
λεῖον ἐκτείνεται εἰς σχῆμα κεφαλαίου Π. Τὸ μέσον δια-
μέρισμα, βλέπον πρὸς δυσμὰς, εἶνε τριώροφον μετὰ καὶ
τοῦ ὑπογείου· ὁμοίως καὶ ἡ πρὸς βορρᾶν πτέρυξ εἶνε

τριώροφος, τῆς πρώτης ὁροφῆς οὐσῆς ἰσογείου· ἡ δὲ πρὸς
νότον πτέρυξ εἶνε διώροφος ἀνευ ὑπογείου διὰ τὸ πρὸς
βορρᾶν ἐπικλινὲς τοῦ οἰκοπέδου. Τῆς τρίτης καὶ ἀνωτά-
της ὁροφῆς αἱ μὲν δύο ἐκκατέρωθεν πτέρυγες συνίστανται
ἐκατέρα ἐκ δύο μεγάλων κοιτῶνων, ὧν ἕκαστος ἔχει
χωρητικότητα 30 περίπου κλινῶν· μεταξύ δὲ τῶν θαλά-
μων τῶν τε πρὸς βορρᾶν καὶ τῶν πρὸς νότον κείνται οἱ
λουτήρες καὶ οἱ ἀφεδρώνες· ἡ δὲ μεταξύ τῶν περὶ ὧγων
πλευρά, ἡ πρὸς δυσμὰς, σύγκειται ἐκ τοῦ διευθυντηρίου
καὶ τῶν δωμάτων τῶν καθηγητῶν καὶ τοῦ διευθυντοῦ.
Τῆς δὲ δευτέρας ὁροφῆς, ἐν μὲν τῇ πρὸς βορρᾶν ἡμισείᾳ
πτέρυγι κείται τὸ ἐστιατόριον, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ
περὶ τοὺς διακοσμούς συντρώγοντας ἐν εὐρυχωρίᾳ· τὸ δὲ
ἕτερον ἕμισυ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς καὶ αἱ δύο ἄλλαι περι-
λαμβάνουσι τὰς παραδόσεις καὶ τὸ νοσοκομεῖον. Ἐν
δὲ τῇ κατωτάτῃ ὁροφῇ κείται τὸ μαγειρεῖον, τὰ δωμάτια
τῆς ὑπηρεσίας καὶ αἱ ἀποθήκαι. Πάντα εὐρύχωρα,
πάντα κανονικά, πάντα σκοπίμως κατεσκευασμένα. Εἰς
τὰς δύο γωνίας τοῦ ὑπαίθρου τοῦ ἐν σχήματι Π κτιρίου
εἰσὶν ὀρωρυγμένα βαθέα δύο φρέατα ἀφλόνου ὕδατος.
Ναὸς δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ἐκτισμένος, πρόκειται δὲ νὰ
ἰδρυθῇ μεταξύ τῶν σκελῶν τοῦ καταστήματος πρὸς τὴν
ἀνοικτὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ τετραγώνου οἰκοπέ-
δου. Περὶ δὲ τὸ κτίριον ἐκτείνεται ἀνήκον εἰς τὸ 'Ιερο-
σπουδαστήριον γήπεδον 60 στρεμμάτων, ὅπερ δυνα-
τὸν νὰ καλλιεργηθῇ εἰς λαμπρὸν κήπον. Ἐκεῖθεν
εὐρὺς ὁ ὁρίζων. Πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν ἐστραμμέ-
νος βλέπει τις ἔμπροσθεν μὲν τὸν Σαρωνικόν, δεξιὰ δὲ
τὸν Λυκαθητόν, ἀριστερὰ δὲ τὸν Ὑμηττόν, καὶ ἔχει τὸ
Πεντέλικόν ὄπισθεν.

Ἄν ἐπὶ ἐν διαρρεῦσάν ἔτος δὲν ἐστέγαζεν ὑπὸ τὰς
ὁροφάς του δισχίλους περίπου ἐκ Θεσσαλίας πρόσφυγας
τὸ 'Ιεροδιδασκαλεῖον θά ἦτο ἤδη κατὰ πάντα ἑτοιμον
πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἱεροδιδασκάλων καὶ ἱεροσπουδαστῶν
του. Ἄλλ' ἤδη βλέπει τις θύρας καὶ παράθυρα καὶ

κλείθρα και υαλοπίνακας και πλάκας πολλαχού τεύρου-
σμένα, δάπεδα ρυπαρά και έναχου κακαυμένα, τείχους
και οροφάς μέλανα υπό καπνού, φανερά ἔχνη της φιλοξε-
νησίας ἐν αὐτῷ σωρηδὸν δυστυχίας.

Ἄφου ἐπεθεώρησα τὰ πάντα λεπτομερῶς, ἀπερχόμε-
νος διελογιζόμεν πόσων καλῶν θὰ ἐγίνετο πρόξενον ἐν
τοιούτῳ κατάστημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ τὸ
Γένος λειτουργοῦν κατὰ τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ ζῶντος
δρῶδ' οὗ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης !
Καθηγήται ζωῆς πίστεως, ὁμοουσίης ἀγάπης, ὑπὲρ
τῆς εὐαγγελικῆς δικαιοσύνης ἐνθουσιῶντες, ἀκαμάτους
ἐξασκούντες ὑπερεκατοντάδα νέων, τύποι αὐτῶν γινόμε-
νοι, ἐνθουσιασμὸν εἰς αὐτοὺς ἐμπνέοντες ὑπὲρ τῆς ἐν
Χριστῷ ἀναπλαστικῆς δράσεως, παρέχοντες εἰς τὴν πα-
τρίδα σώφρονας, συνετοὺς, διδακτικούς ἐργῶν καὶ λόγῳ
ἐφημέριους, θὰ ἐξετέλουν τὸ πρῶτον καὶ ἀπαραίτητον
ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἀνορθώσεως καὶ θὰ ἀνεδείκνυντο οἱ
μέγιστοι τῆς Ἑλλάδος εὐεργεταί. Ποῦ τοιοῦτοι ἄνδρες ;
ποῦ οἱ πόροι τῆς συντηρήσεως τοιούτου καταστήματος ;
Ποῦ τὰ μέσα τῆς αξιοπρεποῦς διαβρέψεως τῶν ἐξ αὐτοῦ
ἀποφοιτῶντων ; Ὅπως πανταχοῦ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα,
τὸ ζήτημα εἶνε πρῶτον ζήτημα εὐρέσεως προσώπων
καὶ πόρων ἐπαρκῶν, καί, μετὰ τὴν εὐρεσιν, ζήτημα
υποστηρίξεως τῆς ἀποδοειγμένης ἱκανότητος. Καὶ τὰ
τρία ταῦτα εἶνε ζητήματα δύσλυτα μὲν, ἀλλ' ὅχι καὶ
ἀλυτα σὺν Θεῷ.

Ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ λόγῳ του κατὰ τὴν α' συνεδρίαν
τῆς 45ης περιόδου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος
ἐνώπιον καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Μομ-
φεράτου ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Προκόπιος
ὑπέδειξε τοὺς πόρους τοὺς ἐπαρκούντας πρὸς μόρφωσιν
καὶ συντήρησιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἑλλάδος. Πολλὰ
ἐγράψαν καὶ ἐλέχθησαν περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκ-
κλησίας κατὰ τὴν σύνοδον, ἥς μέλη ἀπετέλουν οἱ σε-
βασμιώτατοι Ἀργολίδος, Σπάρτης καὶ Πατρῶν· πολλὰ
πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράψαν περὶ μορφώσεως καὶ
συντηρήσεως κλήρου καὶ περὶ μονῶν. Ταῦτα πάντα με-
λετήσας καὶ ὡς μέλισσα τὸ ἐξ αὐτῶν ἐκλεκτὸν συλλέ-
ξας ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Προκόπιος, ὑπέ-
δειξε καὶ ἐν τῷ πέρυσι καὶ ἐν τῷ ἐναρκτῷ ἐναρκτηρίῳ
αὐτοῦ λόγῳ ἐν εὐρεῖ προγράμματι τί τὸ πρακτέον ἐν τῇ
καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ πρὸς ἀνάπλασιν ἐθνικὴν.

Ἐπισκεφθέντες αὐτὸν κατ' ἰδίαν εὐρομεν εὐελπιν
λίαν ὅτι ἡ μέριμνα περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δὲν θὰ πε-
ριορισθῇ καὶ πάλιν μέχρι μόνον λόγων καὶ σχεδίων,
ἀλλ' ὅτι ἡ ἐνοχὸς ἀκηδεΐα τῆς πολιτείας θὰ τραπῇ εἰς
πρόθυμον δράσιν, κατόπιν τῶσων σωφρονιστικῶν παθη-
μάτων ἐν τῇ μελετωμένῃ γενικῇ τῶν τοῦ Κράτους με-
ταρρυθμίσει.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ πρόγραμμα τοῦ σεβασμιωτά-

του τῆς Ἐκκλησίας Προβλεπάρχου θὰ ἀποτελέσῃ μέρος
ἀναπόσπαστον καὶ ἔχι δευτερεύον τοῦ προγράμματος
τῆς νῦν Κυβερνήσεως τοῦ κ. Ζαΐμη ἢ πάσης ἄλλης
μελλούσης νὰ προέλθῃ ἐκ τῶν προσεχῶν ἐκλογῶν καὶ
νὰ τύχῃ τῆς υποστηρίξεως τοῦ Στέμματος. Πρὸ παντός
δὲ πρέπει ἀπὸ τοῦ προσεχέως Σεπτεμβρίου νὰ λειτουργήσῃ
τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον. Πρέπει ταχέως νὰ ἐπισκευασθῇ
τὸ κατάστημα, νὰ κτισθῇ ὁ ναὸς του, νὰ κατασκευα-
σθῶσι τὰ θρανία του καὶ αἱ κλῖναι καὶ τὰ ἄλλα ἐργανα.
Πρέπει τάχιστα νὰ ἐξευρεθῶσι τὰ μέσα τῆς συντηρή-
σεώς του, ἔστω διὰ συγχωνεύσεως μονῶν, ἔστω ὁπωσ-
δήποτε. Ἐγκλημα πᾶσα ἀντίπραξις· πρέπει νὰ σιγήσῃ
ἢ νὰ φιμωθῇ πᾶσα συκοφαντικὴ ἀντιλογία. Θὰ ἦτο οἰ-
κτρὸν, καθὼς ἔχομεν Ἀκαδημίαν ἀνευ ἀκαδημαϊκῶν,
ἀναπληροῦντος αὐτοὺς τοῦ γυμνασίου τοῦ Ἀπολλω-
νος, οὕτω νὰ ἔχωμεν Ἱεροδιδασκαλεῖον ἀνευ ἱεροδι-
σκάων καὶ ἱεροσπουδαστῶν. Θὰ ἦτο αἰσχος νὰ μὴ λαμ-
βάνῃ τὸ Ἑλληνικὸν Βασιλεῖον οὐδὲ τὴν πρῶτον περὶ
τῆς Ἐκκλησίας του ὅσῃν ἔχει ἤδη λάβῃ ἢ ἐμμενῆς
Βουλγαρία. Ἄν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰ σχέδια μεί-
νωσι πάλιν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι
συγκροτῶνται ἐπιτροπαί, ὡς τότε δὲν μένει παρὰ νὰ τελεῇ
εἰς ἐνέργειαν τὸ μέτρον, ὅπερ προέβαλεν ὁ σεβασμιώτα-
τος ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν κ. Ἱερόθεος. Τότε πρέπει νὰ
συμφωνήσῃσι, νὰ συνέλθωσιν εἰς ἐκκλησιαστικὴν συνέ-
δριον πάντες οἱ προέχοντες ἐν τῷ κλήρῳ καὶ οἱ ἐνδιαφε-
ρόμενοι καὶ ἀρμόδιοι ἐκ τῶν πολιτῶν, ὅπως συμφωνή-
σῃσι πάντες οἱ νῦν ἱεράρχαι, πρὶν παρέλθωσιν, εἰς τί
πρέπει νὰ συμπράξωσι μετὰ τῶν λοιπῶν πρὸς ἀνδρικὴν
καὶ τολμηρὰν ἐνέργειαν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ
ἰθικῆς τοῦ κράτους ἀνορθώσεως.

ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΕΡΙΟΔΙΑΣ ΜΟΥ

Α'.
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

— Λοιπὸν ; Μοι εἶπον οἱ ἐν Πύργῳ ἔφοροι τοῦ Τμήμα-
τος· πότε θ' ἀρχίσωμεν τὰς ὁμιλίας ; — Μὰ ἀπόψε. — Δὲν
εἶνε προτιμότερον ἀπὸ αὔριον ; Νὰ ξεκουρασθῇς ὀλίγον, καὶ
νὰ λάβωμεν καιρὸν νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τὸ κοινόν. — Ἐπὶ
τέλους συνεφωνήσαμεν νὰ μὴ περάσῃ ἐν ἀργίᾳ ἡ ἐσπέρα. Ἄς
προσέλθωμεν καὶ ὅλγιοι. Καὶ ἐκτόν, καὶ πεντήκοντα ἐάν
ἀκούσουν, προτιμότερον πάλιν ἀπὸ τὸ νὰ μὴ ἀκούσῃ κανεὶς.
Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὴν μίαν ἐσπέραν, ὡς μικρὸν σημεῖον
χρόνου. Ἐγὼ νόμον ἔχω τὴν ἐκ τοῦ Συλλόγου ἀποστολὴν
μου. Ἐξήλθον διὰ νὰ κηρύξω. Ἀπαξ τῆς ἡμέρας, ἀφοῦ δὲν
δύναμαι πολλὰκις. Τὸ κήρυγμα εἶνε ζωὴ καὶ διὰ τοὺς ἀκροα-
τάς· ἀλλὰ καὶ δι' ἐμὲ τὸν τεταγμένον εἰς τὴν διακονίαν αὐ-

τοῦ. Διὰ τὴν λοιπὴν νὰ περάσῃ μία ἡμέρα ἐν σιωπῇ ; Ἡ δὲ
ἡμέρα νεκρά.

— Καὶ τὰ μὲν θρανία τῶν ἀνδρῶν πλήρη· γυναῖκες δ' ἐλά-
χιστα. — Τὴν ἐπεύσαν, Πέμπτην, πυκνότεραι αἱ πᾶσι τῶν
ἀνδρῶν. Καὶ γυναῖκες τριπλάσιαι ἢ γῆρας. — Τὴν Παρασκευὴν
καὶ ἕρθη πλεονέκτες ἄνδρες ἱκανοί· πλήρη δὲ τὰ ἡμέρη ἐκ τῶν
θρανίων τῶν γυναικῶν. Ἀνέγνωσα καὶ ἀποσπάσματα τοῦ Χρυ-
σοστόμου ἐν μεταφράσει. Τὸ ἐν ὑπὸ τὸν τίτλον, ὁ Θρίαμβος
καὶ Στρουβός. Ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην, τὴν γέσσαν, τὴν
θεμὴν, τὴν ἀπαρχαίλλωσαν εὐχλωττον καὶ ἰσχυρὰν ρητορείαν
τοῦ κορυφαίου τῶν ἡτῶν ὄχι μόνον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ
καὶ τοῦ κόσμου, τὸ ἀκροατήριον μένει καταπληκτικὸν καὶ ἐν-
νεόν. Προσπαθῶ, ὅσον δύναμαι, νὰ μὴ χάσῃ πολὺ ἡ πυρὴν
ἐκείνην εὐχλωττῆ ἐκ τῆς ἀπὸ τετραπλοῦ ἀπαγγελίας· ἀλλὰ
ὅση καὶ ἂν αὕτη ὑστερή, ἔχω πεποθήσιν εἰς τὴν δύναμιν λό-
γου ἐξαιτίας ὁρατοῦ καὶ ἰσχυροῦ. Πλῆθος τὰ στόματα τὰ κε-
κηνότα, τὰς κεφαλὰς τὰς προτεινομένας, τὰς ἐντεινομένας
ἀκούει, τὰς γενητευμένους ὁδεῖ, τὰς καταπληκτικὰς στάσεις,
τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς διεσταλμένους, τοὺς ἐν θαυμασμῷ, τοὺς
ἐν κατανύξει, τοὺς ὑγραυνομένους ἅμα καὶ ἀσπραπτοῦντας,
καὶ αἰσθάνονται τὰ στήθη τὰ ἀνασιδόμενα, τὸν ἡλεκτριζμένον
τῶν καρδιῶν, τὴν ἱερὰν τῶν πνευμάτων ἑξοφλιν, τὴν φυγὴν
τὸν ἄντρον ἐνθουσιασμῶν. Καὶ ἐγὼ, ὡς ἀκροατὴς μᾶλλον ἐνω-
τιζόμενος, συγκινοῦμαι, ὡς νὰ εἶνε ἐκεῖ ἡ μεγάλη καὶ ὑπέ-
ροχος μορφή τοῦ μάγου ῥήτορος, ὅστις ἐξέσπεσε τοσαῦτα ἐπὶ
τῶν πληθυσμῶν τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως. Καὶ τί λέγω ; Τὸ κράτος τοῦ λόγου του εἶνε κράτος
αἰώνιον. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μένει μετὰ Παῦλον τὸν
Ἀπόστολον ὁ φλογερότερος καὶ ἐνθουσιαστικώτερος κήρυξ τοῦ
Χριστιανισμοῦ. Τὸ στόμα ἐσίγησεν ἐν ἐξορίᾳ, ἐνὸς ἀπῆγετο
εἰς τὴν ἐρημίαν τῆς Πιτυουῦντος. Ἀλλ' ὁ λόγος ζῇ· καὶ ζωο-
ποιεῖ. Οὐδέποτε ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἐψηλάφησα τὴν συγ-
κίνησιν καὶ κατάνυξιν· οὐδέποτε ἀντελήφθην τοιαύτην ἱερὰν
φρικασίν· καὶ οὐδέποτε ἤτενετ' ὀφθαλμῶν λάμψεις ζωο-
τέρας καὶ ἀγιοτέρας. Χρυσόστομος ἦτο ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν, ὁ
κατακυριεύων τῶν πνευμάτων μας, ὁ διεκὼν ὅλον μας τὸ ζῆν.
— Καὶ ὅτε ἐν τέλει ἔκαμα ἐπιλογὴν τινα περὶ τῆς ζωῆς τῆς
Ἐκκλησίας, περὶ τῆς ἰσχύος τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῶν κα-
θηκόντων ἀπάντων ἡμῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, δι' ὧν ὅλγιοι
λέξεον καὶ ἐν περισσῇ σπουδῇ, διότι ἡ δύναμις τῶν ἡδὴ ἀκου-
σθέντων λόγων μὲ συνέτριβε καὶ μὲ ἐμψένηξε, δὲν ἠπόρησα
πῶς ὁ Ἅγιος Πατρῶν καὶ Ἡγίας, ὅστις ἀπὸ τῆς πρώτης
ἐσπέρας ἐτίμα διὰ τῆς παρουσίας του τὰ μαθήματα, ἐμκά-
ρισε τὸν Πύργον ἐπὶ τῷ ὅτι ὕδρουσε βῆμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ
τοιαῦτα διδάγματα ἀντηχοῦσι καὶ προέτρεψεν ὅπως πᾶσα, εἰ
δυνατὸν, ἡ πόλις προστρέξῃ εἰς αὐτά.

— Τὴν ἐπεύσαν, ἐσπέραν Σαββάτου, ἡ συμπύκνωσις ἐπὶ
ἐπιβλητικωτέρα. Ἰκανὸν μέρος κατέχευται καὶ τοῦ πρὸς τὴν
ὁδὸν χώρου τῆς αἰθούσης τῆς μοναδικῆς εὐρείας, καὶ αἱ γυ-
ναῖκες δὲ πληροῦσι τὰ πλεῖστα τῶν θρανίων τῆς πτέρυγος
τῶν. — Τὴν Κυριακὴν πρῶτῃ, ὁμιλῶ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐν
τῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Κυριακῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Ἀρχιερέως·
τὸ δ' ἐσπέραν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Τμήματος. Τὰ θρανία τοῦ

γυναικείου φέλου πάντα περισσῶς πλήρη· καλῶν ἀνδρῶν δὲ ἡ
συρροὴ καλύπτει πλεον καὶ πάντα τὸν πρὸς τὴν θύραν γῆσον.
Κάμνω συνέχειαν περὶ τῶν γάμων, ὅς πᾶσα ψυχὴ τελεῖ μετὰ
τοῦ νομήλου τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐξέσχω εἶτα τὰ αἴτια
τῆς ἐλαττώσεως τῶν γάμων ἐν Ἑλλάδι καὶ τῆς αὐξήσεως τῶν
διαζυγίων καὶ καταλήγω ὑποστηρίξων ὅτι ἐκ τοῦ ἐκτός τοῦ
Εὐαγγελίου βίου τοῦ ἐγώημου, τῆς ματαιότητος, τῆς ἐλαφρό-
τητος, τῆς πολυτελείας, τῆς μερίμνης, τῆς ἀκαταστάσεως, καὶ τῆς
ἐντεῦθεν δημιουργουμένης αἰσθηματικῆς καταπτώσεως, συγ-
κρούσεως τῶν χαρακτήρων καὶ δειλίας περὶ τὸν βίον, ἐκπλη-
ρᾶται τὸ θλιβερόν φαινόμενον τῆς ἀποφυγῆς τοῦ γάμου καὶ τῆς
πληθύνσεως τῶν διαζυγίων. Τοὺς ἰσχυρισμούς μου συνοδεύω μὲ
ἐπιχειρήματα ψηλαφῆτά. τὸ δὲ ἀκροατήριον ὑπὸ τὴν στέγην
τῆς αἰθούσης φαίνεται τελείως πεπεισμένον. Ἀλλ' ἡ ἐπὶ τῶν
θρανίων παιδί θὰ ἐπεκαθῇ καὶ ἐν τῷ βίῳ ; Πικρὰ ἄνδρες,
ὅτινες ἔλεγον αἴς τ' ἀκούσων αἱ γυναῖκες. Καὶ ἤκουσα γυ-
ναῖκας, αἵτινες ἔλεγον αἴς τ' ἀκούσων αἱ γυναικες. Εἰς ἐμὲ
ἄς ἐπιτραπῇ νὰ εἶπω ὅτι τίποτε διτυχῶς δὲν θὰ γείνη,
ἂν δὲν τὰ ἀκούσων ἀμφότεροι.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς Δευτέρας, ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Δημη-
τρίου, Νοεμβρ. 26, θὰ ὁμιλῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Τμήματος
περὶ τοῦ μεγαλειομήτορος ὁ κ. Τραυλυντῶνης. Ἐμαθὸν ἀκο-
λύθως ὅτι ὁ λόγος ἦτο ἐξαιρετικὸς. Καὶ ταῦτα τὸν προσεδό-
κων. Ἀλλ' ἔχων στενὸν τὸν χρόνον τῆς ἐν Πύργῳ διαμονῆς
μου, ἔκρινε ἐπιβαλλόμενον νὰ καθυποτάξω τὴν ἀτομικὴν μου
ἐπιθυμίαν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας, καὶ τοιοῦτοτρόπως
μὲ τὸ πρῶτον τραῖνον τῆς Δευτέρας διηυθύνῃ εἰς Λεχαϊνὰ,
ἵνα ἐκτελέσω τὴν πρὸς τὸν Παπα-Στάθην ὑπόσχεσίν μου, καὶ
ἵδω ἂν ἡ ἐργασία τοῦ Συλλόγου δύναται νὰ εὐρῇ ἔδωκα καὶ
ἐκεῖ. Εἶχα ὅμως τὸ ἀτύχημα νὰ φθάσω περὶ τὴν ἀπόλυσιν
τῆς θείας λειτουργίας. — Τί θὰ γείνη λοιπὸν Παπα-Στάθης ;
— Ὅμιλῃς μετὰ μεσημβρίαν. — Ποῦ ; — Ἐδῶ, εἰς τὸν ναόν. —
Πότε ; — Εἰς τὰς 4 μ. μ. — Βγῇ καλῶς.

— Ἀλλ' εἰς τὰς δέκα νέσθ' ἐσκέπασαν τὸν οὐρανόν, πυ-
κνὰ, μαῦρα, ὑποπτα. ἀπειλητικὰ, καὶ περὶ τὰς ἐνδεκα ἐπι-
πτεν αἱ πρῶται ψεκάδες. Μετὰ ἐν τέταρτον ἐξέσπασε μία
ἀπὸ τὰς βαρβαριτέρας βροχάς. Καὶ τώρα ; Ὁ Παπα-Στάθης,
παρὰ τὸ ἀγαθὸν μειδιᾷμα του, ἦτο συνωφρονομένος. — Ἀτυ-
χία. — Τί νὰ γείνη ; Ἀλλοτε. — Εἰς τὰς 3 μ. μ. εὐτυχῶς
ἐπαυσε ἡ βροχὴ. Λάσπη ὅμως ἐν ἀφονίᾳ. Πρόσκομμα,
ἀλλ' ὅχι ἀκατανίκητον. Κατὰ τὰς 4 πηγάζομεν εἰς τὸν
ναόν. Ὅπισω ἀπαγορεύεται. Διὰ τὸ γενέσθαι ἀρχὴν πλακο-
στρώσεως καὶ φοβέσθαι τὸν μάστορα τὸν πλανὸν συνωστι-
σμένον. Καὶ ἰδοὺ πῶς, μίαν ὥραν μετὰ τὴν τὴν βροχὴν,
παρὰ τοὺς φόβους κρυολογήματος, ὅπερ καὶ ἐπῆλθεν, ἡ ὁμι-
λία ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας φέλου ἱατροῦ, ὅπου
κάτωθεν φαρμακείον.

— Ὅ, τι ἰδίως ἐν Λεχαϊνῇ μὲ ἠδυνάστευσεν ἦτο τὸ ὅτι
τὴν ὁμιλίαν ἐτίμησαν καὶ πάντες οἱ ἐκεῖ ἐπιστήμονες, ὅτινες
τὸ ἐνδιαφέρον δὲν περιόρισαν μέχρι τῆς ἀπλῆς παρουσίας.
Διότι, ἅμα κατῆλθον, ἔσχον τρανὰ δείγματα ὅχι τῆς ἐκτιμή-
σεως τῆς ἐμῆς ἱκανότητος, ἀλλὰ τῆς ἀναμφισβήτητου ἀλη-
θείας τῶν λεχθέντων. Ἦτο δὲ τὸ θέμα περὶ τῆς ἰσχυρᾶς
καὶ ἀμειλίχου καὶ ἐπειγούσης ἀνάγκης τῆς θρησκευτι-

κῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως. Καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε ἀπεχαιρέ-
τικα τοὺς συνοδευσαντάς με μέχρι τοῦ Σταθμοῦ, ὑπεσχέθη
ὅτι τὰ Λαζαριῶν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν γραμμὴν τῆς
ἐργασίας τῆς « Ἀναπλάσεως ».

— Εἶχα προαναγγέλλει ὅτι ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης,
Ὀκτωβρ. 27, θὰ ἔκλινον σειράν ὁμιλιῶν περὶ ὑπάρξεως
πνευματικοῦ κόσμου, περὶ Θεοῦ, περὶ Ψυχῆς, περὶ Θεότητος
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐδικαιολόγησα τὴν ἀνάγκην τοιού-
των ὁμιλιῶν εἰς κοινωνίαν χριστιανικὴν μὲν, ἀλλὰ τῆς ὁποίας
πολλὰ μέλη δὲν εἶνε ἀπλῶς ψυχρὰ πρὸς τὴν θεολογίαν, ἀλλ'
ἄπιστα, ἕνεκα τῆς ἐγκληματικῆς ἐπιδράσεως καθηγητῶν ἡμι-
μαθῶν, ἐπιστημονικῶν κούρων, καὶ μερίδος τινὸς τοῦ τύπου,
ἥτις μετ' ἀνομιολογίας ἐπαξίας τῆς ἀμαθείας τῆς ἐνέχουσιν τὸ
ὀρθότῃρον τῆς ἀπιστίας ἢ τῆς ἀμφιβολίας καὶ εἰς ἀνθρώπους
τῶν πρακτικῶν ἐπαγγελμάτων καὶ τῶν λαϊκῶν τάξεων. Τὴν
ἐσπέραν τῆς Τρίτης ἐπραγματεύθημεν περὶ κόσμου πνευματικοῦ.
Τὰς δ' ἐσπέρας τῆς Τετάρτης καὶ Πέμπτης περὶ Θεοῦ, ἀνα-
βαλὼν εἰς ἄλλοτε τὰ περὶ τῶν λοιπῶν προαναγγεθέντων θεμά-
των. Μέθοδον ἀποδείξας ἡκολούθησα ἐκείνην, ἣν ἐγράψαζεν
ὁ κ. Σκαλιτσούνης εἰς τὸ ἔργον του «Θρησκεία καὶ Ἐπι-
στήμη», τοῦ ὁποίου τὴν ἐπικριμένην δευτέραν ἔκδοσιν μετὰ
προσθηκῶν καὶ Χριστολογικοῦ συμπληρώματος θεωρῶ ὡς τὸ
σπουδαιότερον καὶ παραγωγικιώτερον γεγονός ἐν Ἑλλάδι
τοῦ λήγοντος ἔτους. Τὸ θεμῶδες τῆς συγγραφῆς ἀμιλλᾷται
πρὸς τὴν ἐπιστημονικότητα αὐτῆς, ἐπροσέθησα δὲ πάσῃ δυ-
νάμει νὰ δώσω εἰς τὰ λεγόμενα τὴν ἀπλουστάτην αὐτῶν
διατύπωσιν. Ἡ συρροὴ ἦτο ἐκτάκτως πολυπληθὴς ἥδη ἀπὸ
τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης, διεκρίνοντο δὲ καὶ πολλοὶ ἐπιστή-
μονες καὶ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου. Καὶ αὐτὰ τὰ γυναικεῖα
ὄρανα κατεΐχοντο ἅπαντα ἐν συνωστισμῷ, πόσον δὲ τὰ
τοιαῦτα ζητήματα εἶνε πάντοτε ἐνδιαφέροντα καὶ πᾶσαν ἐν-
τύπωσιν προῦξέειν ἢ σοφὴ τοῦ Σκαλιτσούνη μέθοδος, κατε-
φάνη καὶ τὰς δύο ἄλλας ἐσπέρας, καθ' ἃς ἡ συρροὴ καὶ
ἐπιληθύνθη ἔτι. Τῶν ἐπιχειρημάτων τὴν ἰσχυρὴν καὶ ἀκατα-
γώνιστον ἐξέτιμήθη καταδῶλως, πεποιθήσεις σαλευόμεναι
ἐστερεώθησαν, τὸ δὲ ἐπ' ἀθείᾳ καυχᾶσθαι δὲν δύναται πλέον
νὰ ἔχη πέρασιν ἐν Πύργῳ.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐσπέρας, Ὀκτωβρίου 30, ἔκλινον τὴν
ἀποχειριστικὴν ὁμιλίαν μου, ἀναλύσας ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ
λεπτὰ εἰκοσιν, ἐξαιρετικῶς, τὴν πρὸς Φιλίμονα ἐπιστολὴν
τοῦ Παύλου. Ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς τρυφερότητος, τῆς σπου-
γῆς, τῆς ἀγάπης, τῆς χάριτος τοῦ ἀποστόλου τῶν ἔθνων εἶνε
καταπεσειμένοι εἰς τὰς ὀλίγας γραμμὰς τῆς ἐπιστολῆς ταύ-
της, παρ' ὅλην δὲ τὴν ἀτέλειαν τῆς ἀναλύσεως εἶδον μειδιά-
ματα θεῖα συμμεμειγμένα μετὰ δάκρυα ἱερά, καὶ ὑπῆρξαν στιγ-
μαί, καθ' ἃς οἱ λόγοι τοῦ πρεσβύτου Παύλου, νυνὶ δὲ
καὶ δεσμίῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνηγοροῦντος ὑπὲρ ὧν
δραπέτου δούλου, ἐπανακάμπτοντος πρὸς τὸν κύριόν του, ὡς
οὐκέτι δοῦλου, ἀλλ' ὑπὲρ δοῦλον, ὡς ἀδελφοῦ ἀγα-
πτοῦ, ὡς ἰδίων αὐτοῦ σπλάγγνων, ἀνετάραξάν ποδῶ-
τα καὶ κατένιξαν βαθύτατα τὸ ἀκρατήριον. Αἱ καρδίαι
ἐπαυλίζοντο, ἐνῶ τὸ πνεῦμα θαυμάζει, καὶ ἐν πᾶσι συνετε-
λεῖτο οἰκοδομὴ διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θελημάτων καὶ τῆς ὑπε-
ρόχου λαλιᾶς τοῦ τελειοτάτου τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ

τοῦ κραταιοτάτου τῶν ἀποστόλων.

— Ὀκτωβρίου 31, ἡμέραν Σαββάτου, μετὰ τὸ πρῶτον τριῶ-
νον, ἀνεχώρησα διὰ Πάτρας, ἀποκομίζων τὴν εὐχάριστον
ἐλπίδα ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην περίοδον τῆς διδασκα-
λίας τοῦ ἐν Πύργῳ ἑτήματός, τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἀπεφά-
σισιν νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Ἐφορὴ αὐτοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ
ἀνακοινώσωμεν ἐν καιρῷ, θέλουσι παραγάγῃ τὴν ἐργασίαν του
ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πόλεως καὶ πρὸς χάριν τῶν ποθούντων τὴν ἐν
τῷ ἔθνει ἡμῶν καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνέσθωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ
χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς.

Μ. Ι. Γαλανός.

Η ΛΕΙΪΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐθνικὰ πράγματα φρονῶ, ὅτι ἡ
συχήτης πρίπει νὰ γίνεται τόσον μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος
ὅσον καὶ μετὰ ἐλευθερίας.

Προσοπικότης καὶ ὑστεροβουλία ἰδιωτικῆς οὐδὲ κατὰ
φαντασίῳ νὰ ὑπάρχῃ καὶ φιλοσοφία καὶ γνωμάτευσις ἑλευ-
θερίας, διότι ἐλευθερία καὶ οὐχὶ δουλεία τυγχάνει.

Ἡ δουλία μὴ δὲν ἀρέσκει εἰς ἀνθρώπους εἶνε δουλεία ὑπ'
ἀνθρώπων.

Εἰσὶν οἱ λέγοντες «μὴ θίγῃ τὰ τῶν ἐπισκόπων ἄφες τοὺς
ἐπισκόπους» ἔχεις ἄλλα νὰ γράψῃς; τί στενοχωρίαν ἔχεις μὴ
τοὺς ἐπισκόπους;

Περὶ τῶν καὶ δὲν ἐνοήθη ἀκόμη ὅτι ἡ παρουσία ἐνδὲς ἐπι-
σκόπου εἶνε ἡ ἱστορία καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ χριστιανισμοῦ;

Καὶ δὲν ἐνοήθη ἤρ' γε πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦσι καὶ περὶ τῆς
Ἐκκλησίας ἐνδιαφερομένοις ὅτι ὅσον ἀξίζει εἰς ἐπίσκοπος δὲν
ἀξίζει οὐκ αἰ βιβλιοθήκη; ἢ μᾶλλον ὅσον δύναται νὰ ὤφε-
λῃ εἰς ἐπίσκοπος δὲν ὠφελοῦν οὐκ αἰ βιβλιοθήκη;

Καὶ δὲν ἐνοήθη ἤρ' γε, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφὴ καθίσταται
θησαυρὸς ἀρχαιοποιήσεως ἄνευ τῆς παρουσίας καὶ τῆς λαλιᾶς
ἐπισκόπου τῆς Γραφῆς;

Καὶ εἶνε ἄλλο εἰς τὸ ὅποσον νὰ ἀποβλέψωμεν καὶ ἀπὸ τοῦ
ὁποίου νὰ ἐξαρθήσωμεν τὴν σωτηρίαν μας ὡς ἔθνος καὶ Ἐκ-
κλησία ἢ ὁ ἐπίσκοπος;

Κοινὸν τι καὶ προσοχῆς ἀνάξιον {θεωρεῖται τὸν ἐπίσκοπον;

Παρακαλῶ ἔπαισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ θεωρῇται ὁ ἐπί-
σκοπος τὸ ὕψιστον πρόσωπον, ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀντιπρόσωπος;

Καὶ εἶνε ἄλλο ὄνμα, τὸ ὅποσον νὰ σημαίνῃ «ἐν Χριστῷ
σωτηρία καὶ κοινωνία καὶ ἐθνικὴ πρόοδος καὶ ἐθνικὴν μεγα-
λειάν» ἢ ὁ ἐπίσκοπος;

Καὶ δὲν σὰς καταλαμβάνει φρίκη εὐλαθείας καὶ δὲν ἀνα-
περῶσθε εἰς χρηστάς καὶ οὐρανίους ἐλπίδας καὶ δὲν ἱστα-
σθε ἀπέναντι δόξης μεγαλοπρεπεῶς βταν ἱστασθε ἀπέναντι
ἢ ὅταν ἐν τῷ πνευματικῇ σας τοῦτον συλλογίσασθε;

Καὶ δὲν ἐνοήθη ἤρ' γε ἀκόμη καλῶς ὅτι ὅλα μάταια καὶ
λόγια ἄνευ τοῦ ἐπισκοπικοῦ κύρους;

Παρ' ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἐάν μὴ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
ἐπισκόπου; Που οἱ κανόνες τῶν Πατέρων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκ-

κλησίας μας, ἐάν μὴ ἐν τῇ διακρίσει καὶ τῇ καρδίᾳ τῶν ἐπι-
σκόπων μας;

Ἀπέναντι τίνος θὰ κατασφώνονται καὶ θὰ φυγαδεύονται
εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν οἱ ἀσθεῖς καὶ βλασφημοὶ τῆς θεολογίας
μας ὕλισται ἐάν μὴ ἀπέναντι τοῦ ἐπισκόπου;

Τίς ἢ δύναμις τῆς ἐκκλησίας; — Ὁ ἐπίσκοπος.

Ποῖον τὸ σῶς; — Ὁ ἐπίσκοπος.

Ἐάν τὸ ἔθνος, ὡς εἴς ἀνθρώπος αἰσθανθῇ ἡθικὴν ἀδυναμίαν
ἀπὸ πόλεως πηγῆς ἢ ζητήσεως τὴν ἡθικὴν του δύναμιν; Ἀπὸ
τῶν ἐπισκόπων.

Ἐάν τὸ ἔθνος εἴπῃ: Ἀρὰ γε καίτις ὁ λύχνος μας, ἢ μή-
πως στὰ τυφλὰ πηγάδια καὶ δὲν εἴδαμεν ποῦ περιπατοῦ;
Ποῖος ὁ λύχνος του; Ποῖος; ἐάν μὴ ὁ ἐπίσκοπος. Τὸ
πᾶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἐπίσκοπος καὶ οὐδὲν διὰ τὴν Ἐκ-
κλησίαν ἄνευ ἐπισκόπου. Ζωὴ μετὰ ἐπισκόπου. Νεκρότης
ἄνευ ἐπισκόπου.

Ἀνύψωσις καὶ πρόοδος μετὰ ἐπισκόπου καὶ κατὰπτωσις
καὶ ἀποσύνθεσις ἄνευ ἐπισκόπου.

Θέλετε νὰ ἴδωτε, ὅτι ἔγω δίκαιον τίσην μεγάλαν ἀξίαν
καὶ σημασίαν δίδωμι εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας μας;
Θέλετε νὰ βεβαιωθῇτε, ὅτι ἀληθεύειν ἐοῖ, ἐάν εἴπω, ὅτι κα-
ταπληθῆται ἀπέναντι τοῦ ὕψους καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας
τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καὶ λόγους δὲν ἔγω ἵνα τοῦτο
προσηκόντως ἐξημῶσιν;

Ἀναγνώσατε τοὺς περὶ ἐπισκόπων κανόνες τῶν θεῶν
Πατέρων. Ἀναγνώσατε τὰς περὶ ἐπισκόπων γνώμας τῶν με-
γάλων ἱεραρχῶν, τῶν τῆς οἰκουμένης ῥωστήρων καὶ θὰ ἴδωτε
ποῖας εὐδοκίας οὗτοι ὁρίζουσιν ἔχοντα τὸν ἐπίσκοπον καὶ θὰ
ἴδωτε πόσον αὐστηροὶ εἶνε εἰς τὰ σφάλματα τοῦ ἐπισκόπου.
— Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐπιτρέπουσι. Ἀδελφε, τὴν θέλουν
ἡλίον ἀληθῶς φῶς. Ἐννοοῦν πᾶσά του κίνησις νὰ εἶνε ἀνομιλὴ
ἀντινομοθεσία καὶ εἰς πᾶσαν ἐνέργειάν του νὰ διαφέτω λαμ-
πρότης, καὶ πῶς ἄπλετον. — Θέλουν καὶ καλὰ ὁ ἐπίσκοπος
νὰ μὴ ἔχῃ οὐδεμίαν ἀδυναμίαν καὶ ἐάν τὴν ἔχῃ νὰ τὴν ἀσέση
ἀμέσως πρὸ τοῦ νὰ τὴν ἐννοήσῃ οὐκ ἐπὶ τὴν ἔχει. Σκληρὰ
ἢ ἀξίως, ἀνέκροτος ὅμως ἢ ὠφέλεια, ἀπεριγύρατον τὸ με-
γαλεῖον.

Τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸν εἶνε ἔθνος θαυματῶν πνευματικῆς
ὕψιλοφροσύνης.

Τέλειος τύπος χριστιανῶν ἐπισκόπων ἀξίῳ τοῦ Παύλου
διαδόχῳ ἀνεδείχθησαν ἔργῳ καὶ λόγῳ Ἑλληνες ἐπίσκοποι.

Ἐξοχοὶ εἰς τὴν ἀγνότητα, θαυμάσιοι εἰς τὴν αὐταπάθειαν.

Καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας πάσας χριστιανῶν ἐπίσκοποι
ἀνεδείχθησαν καὶ ἀναδεικνύονται μέγιστον ἐν ἀγνότητι καὶ
σοφίᾳ, ἀλλὰ ὑποδείγματα ἔχοντες Ἑλληνες. — Εἰς τὴν
Ἑλλάδα ἐδόθη τὸ δῶρον τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ. Νὰ χρησιμεύσῃ
πάντοτε καὶ ἐν πᾶσι τοῖς μεγάλοις καὶ ὑψηλοῖς ὡς τίσις-
δειγμα. — Ἡ ἐλληνικὴ διάνοια ἀνυψήθη πρώτη καὶ εἰσέδωκε
πρώτῃ ἀσφαλῶς καὶ ἄνευ τῆς παρρησιαῆς συγγνώμης εἰς τὸ
μυστήριον τῆς εὐσεβείας καὶ ἤνοιξε τὸν ὁρμὸν εἰς πᾶσαν διάνο-
ιαν. — Οὕτως ἐτάξεν ὁ Θεός! — Οὕτως ἐγένετο. — Ἡ ἱστο-
ρία μαρτυρεῖ, ἡ ἀμφισβήτησις εἶνε τῆς ἀληθείας ἀρνήσις.

Ἡ ἀνύψωσις διὰ τῶν ἐπισκόπων πρῶτον καὶ εἰς τὰς ἄλλων.
— Ἐν παντὶ ἔργῳ κατ' ἀνάγκην θὰ ὑπάρξουν οἱ

πρῶτοι, διότι ἐάν δὲν ὑπάρξουν πρῶτοι, δὲν ὑπάρχει τί-
ποτε.

Πρώτους εἰς τὴν κατανόησιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ μυστη-
ρίου τῆς εὐσεβείας ὁ Χριστὸς ἐτάξε τοὺς ἐπισκόπους, διότι
πρώτους εἰς τοῦτο ἐτάξε τοὺς ἀποστόλους. — Ἄνευ πρῶτων
δὲν ὑπάρχει τίποτε. Ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον ὑπάρχει, ὅ, τι
ὑπάρχει.

Τιμόθεος Ἀναστασίου.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

ΓΝΩΜΗ ΙΕΡΕΩΣ

Ἀξιότιμε Κύριε Γαλανέ,

Πολλὰς ἀπὸ τινος παρατηρῶ διασπορευομένης σκέψης καὶ
γνώμης περὶ τῆς βαλτιώσεως τοῦ ἔθνους ἐν οὐκ ὀρθῇ καταστάσει
διατελούντος κλήρου μας. Καὶ τινες μὲν αὐτῶν, προιόντα ἐμ-
βαθεῖς μελέτης καὶ πόλεως, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον
ἐπιτυχέει εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τινες τῶν γραφάντων ἐφωρόθησαν
τέλειον ἀννοοῦντες τοὺς ὅρους τοῦ κληρικοῦ προβλήματος. Τὸ
ἐπ' ἐμοὶ νομίζω ὅτι δὲν ποδεύεται πῶς νὰ δυναθῇ τὸ ἔθνος νὰ
παρουσιάσῃ ἡμετέρους κομψευομένους ἐπὶ τίτλῳ καὶ ἀφαλείᾳ
μείλλοντος καὶ ἐπιτηδείους μόνον κατ' ὅσον νὰ πλέκωσι φαν-
τασιώδεις θεολογικοὺς λόγους πρὸς ἐπίδειξιν, ὅτινες εἰς μὲν
τοὺς ἀπλοῦς ἡνωσελεῖς καὶ ἀκατάληπτοι ἀποβαίνουσιν,
εἰς δὲ τοὺς ἀνεπτυγμένους δύσπεπτοι καὶ οὐχὶ προσολεῖς.

Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, κ. Γαλανέ, νὰ λάβητε ὅπ' ὅσον σας
καὶ τὴν ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου
ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: Ἐγχευμεν δημοδιδασκαλίας τοῦ νέου συστή-
ματος διασκομιμένους ἐπὶ ἡθικῇ καὶ ἡσυχίᾳ ἀνεπτυγμένους
καὶ κατηρητισμένους, ἐντεταλμένους δὲ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν
νοσημάτων καὶ τὴν ἡθικὴν διδασκαλίαν τῆς μελούσης κοινωνίας.
Ἐκαστος λοιπὸν δημοδιδάσκαλος ἔς ἔτη καὶ ὡς ποσόν μόνον καὶ
ὡς ὑποχρέωσιν διὰ νόμου νὰ προεργάζηται εἰς ἱερέα θύα
συμπληρώσας τὸ τεσσκακοῦστέον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁπότε
πλέον ἢ τε ἡλικία καθιστᾷ τοῦτον σοφίμον καὶ ἢ πολυγρόνος
ἐκ τῆς διδασκαλίας πείρα καταρτίζει τοῦτον εὐδόκμον ἱερέα
οὐχὶ τῆς θεολογίας, ἀλλὰ σεβαστὸν ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγελιαυτοῦ
του καὶ τῆς συγγνωστῆς μεθ' ἡλίων τῶν κοινωνικῶν τάξεων,
τῶν ὁποίων τοὺς γόνους διδάσκει, γινώσκων ὅλων τῶν ἀνθρωπι-
νῶν ἀμαρτημάτων, ἵνα δέον νὰ ἐκρίβωθῃσιν ὑπὸ τῶν διδα-
σάτων καὶ τῶν ἱερέων. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἡλικίαν νὰ
χειροτονῇται ἱερεὺς ὁ δημοδιδάσκαλος, ὑπηρετῶν ἐν ταύτῳ
καὶ ὡς δημοδιδάσκαλος ἐν ἡ πόλει ἐχειροτονήθη ὡς ἐφημέριος,
ἀπηλλαγμένος παύσεων καὶ μεταθέσεων, ἐκτός ἕνεκεν ἐγ-
κληματος καὶ ἀποδοθειγμένης ἀνοικτεῖς πρὸς τὰ ἐπαγγέλματα
ταῦτα διαγωγῆς. Νὰ σέρωσι δὲ τὴν ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ νόμου
ἵνα νομρεῖσινται κατὰ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας των, λαμβά-
νοντες κατὰ προτίμησιν συζύγους πτυχιούχους δημοδιδασκα-
λίας, ὅτινες ἐκ παραλλήλου νὰ ἐργάζωνται πρὸς ἡθικὴν
καὶ ἐνάρετον διδασκαλίαν τοῦ ἔθνους γένους, καὶ εἰς τὰς ὁποίας
νὰ κανονισθῇ σπολὴ σεμνοσεπῆς καὶ ἀπλουστάτης. Νομίζω
ὅτι τοιούτοτρόπως, ἄνευ ἀναζητήσεων προϋπολογισμῶν καὶ
ἐτέρων δυσσευστῶν δαπανῶν, δυνατὸν ἐντὸς μικροῦ γρονικοῦ
διαστήματος, νὰ ἐπιτύχῃεν ἀνάπλυσιν κλήρου ἀνταξίου τῆς

ἀποστολῆς του, πνευματικῶς δὲ πατέρας ἐντὸς τῶν οἰκογενειῶν μας, οὐχὶ κομψομένους, ἀριστοκράτας, ἔχοντας μᾶλλον χαλινὸν ἀνάγκη. Δὲν ἐννοῶ πῶς εἶνε φρόνιμον νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὸ ἔργον τῆς ἐκμετολέγειας καὶ τὴν θέσιν τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς εἰς νέους οὐχὶ αὐστηρῶς δοκιμασίας, αὐτίνες νὰ εἰσέρχονται εἰς τοὺς εἴλους μας δικαιοδικατικῶς. Πολλὸ φοβοῦμαι τὴν ἐσχάτην πλάνην χειρὸς τῆς πρώτης!

Ἐνθ' ὃ ἐπαγγέλιμα τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν ἱερέων τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκουσι σκοπὸν, νὰ διαπλάσωσι καὶ νὰ μορφώσωσι κοινωνίαν ἐνάρετον, ἀγαπῶσαν τὸ καλὸν καὶ ἀποστρεφόμενην τὸ ἀνέθικτον καὶ κακόν, ὥστε δὲν ὑπολείπεται εἰς τὸν διμοδιδικαστικὸν εἰ μὴ χειροτονία καὶ ἀλλαγὴ φορέματος, καὶ ἔχοντες ἱερέα καθ' ὃν ἐπληροῦνται τὸ καθήκον του καὶ ὑπερθετοῦντα ἀποτελεσματικῶς.

Καὶ ἕτερον καλὸν θὰ πηγάζῃ ἐκ τούτου. Οἱ ἱερεῖς δημοδιδασκαλοὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν των περὶ τῆς μελλούσης χειροτονίας των, καὶ ὅτι εἶνε προσωρισμένοι εἰς ἱερεῖς, ἔτι μᾶλλον θὰ φροντίζωσι νὰ κατατετιοθῶσι περὶ τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὰς ἀπάλας τῶν μικρῶν ψυχῶν φιλοτιμιώτερον τὰ νήματα τῆς νὰ ἐνσταλάξωσι, καθ' ὃν ἡλικίαν καὶ περιστάσιν εὐκολώτερον καλλιέργηται ἡ ψυχὴ, ἀρχομένης τῆς πρὸς τὴν θρησκείαν διδασκαλίας ἐξ αὐτῆς, οὕτως εἰπεῖν, τῆς κοινωβιότητος, ὅτε πλέον δὲν θὰ ἐπιχειρῶμεν νὰ ἀναπλάσωμεν στρεβλωθείσας καὶ πεπορωμένους ψυχὰς καὶ διανοίας, ἕπερ ὅταν ἐργῶδες εἶνε καὶ δυσπεπαιδευτοί. Ἵνα δὲ τὸ ἔργον ἐπισπευσθῇ, ἐπειδὴ ἀτυχῶς ἔχομεν πληθῶσαν ἱερέων, οὗτοι κατὰ μικρὸν, χρευσσοῦσιν θέσωσιν ἐν τοῖς χωρίοις, νὰ μετατίθενται εἰς ταῦτα, μέχρις ἐντελούς ἀπαλλαγῆς καὶ ἐκκαθάρισεως τοῦ τύπου ἐκ τῆς ζήμης ταύτης.

Ἐπειδὴ δὲ ἄλλιν ἀποβαίνει δύσκολον εἰς τὰ χωρία νὰ διατηρῶσιν ὡς ἱερεῖς δημοδιδασκάλους, ν' ἀνατεθῇ ἐκεῖσε ἡ τε διδασκαλία τῶν μικρῶν καὶ τοῦ ἱερέως ἡ χειροτονία εἰς γραμματιστάς, κατηγμένους μὲν ἀπολυτήριον ἑλληνικοῦ σχολείου, ἀκούσαντας δὲ ἐν διδασκαλίᾳ ἑνὸς ἔτους μαθήματα. Καὶ τούτων τῶν ἱερέων αἱ σύλγουι δέον νὰ κέκηνται ἀπολυτήριον δημοτικοῦ σχολείου, ἵνα ἐξέχωσι κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῶν συγγενῶν των, νὰ φέρωσι δὲ ἐπίσης κοινωνομένην σχολὴν καὶ ἀπλουστάτην.

Φρονῶ πρὸς τοὺς ὅτι ἡ χειροτονία τῶν τοιούτων δέον νὰ γίνεταί διὰ προτάσεως ἐκείνης τῆς ἐνορίας, εἰς ἣν τὸν πλείονα χρόνον ὑπηρετήσαν· ἐν ᾗ δὲ περιπτώσῃ θεωρηθῇ τις ἐξ αὐτῶν δι' ἀπαρχίνους λόγους ἀνάξιος χειροτονίας, νὰ ἐκπίπτῃ καὶ τῆς θέσεως τοῦ δημοδιδασκάλου, ὡς ἐπιζήμιος εἰς τοὺς μικροὺς μαθητάς, πρᾶγμα ἕπερ πολὺ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τήρησιν τῆς αὐστηρῆς ἠθικῆς τῶν δημοδιδασκάλων, ἐχόντων ὑπ' ὄψιν ὅτι μᾶλλον νὰ παραστῶσιν ἐνῶπιον τοῦ αὐστηροτάτου δικαστηρίου τῆς κοινωνίας. Ἐντεῦθεν συμπεριλάβω ὅτι τοιοῦτοτρόπως δύο καλὰ ταυτοχρόνως ἐπιτυγχάνομεν, καὶ τὴν ἐπίφορον τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις, καὶ ἱερεῖς ἱκανοὺς πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν κλήρου καὶ διδασκάλων πρὸς τὸν αὐτὸν ἀγαθὸν σκοπόν.

Δέχθητε, παρακαλῶ, τὴν διαθεσιμότητα τῆς ἀμερίστου πρὸς ἡμᾶς ὑπολήψεως.

Ἐν Ἀργινίῳ,

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός σας
Κ. Δημητριάδης
ἱερεὺς ἐν Ἀργινίῳ.

ΑΓΓΕΛΙΑ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἱερὰ Γραφή εἶνε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ βιβλὸς ἱστορικὴ καὶ διηγηματικὴ. Πολλὰ τῶν ἐν αὐτῇ γεγονότων, πλούσια εἰς ἠθικὰ διδάγματα, εἶνε ἐξοχα καὶ ὡς ὅλη ποιητικὴ καὶ δραματικὴ. Μεγάλαι ποιηταὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν εὗρον ἰσχυρὰς ἐμπνεύσεως πηγὰς, εἰς τὸν χριστιανικὸν δὲ κόσμον τὸν γνωρίζοντα νὰ αἰσθάνηται καὶ νὰ μελετᾷ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ Εὐαγγέλιον εἶνε ἀναγνώσματα εὐχάριστα καὶ ἐνδιαφέροντα καὶ διὰ τὴν χάριν, τὸ ὕψος, τὴν ἀπλότητα, καὶ τὴν δραματικότητα πλείστον αὐτῶν σκηνῶν καὶ διηγήσεων.

Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν αἱ Γραφαὶ εἶνε βιβλίον ἐσφαρισμένον, ψυχρὰ δὲ καὶ ἄχαρις τῆς ἱερᾶς ἱστορίας διδασκαλία εἰς τὰ σχολεῖα καὶ κατέστησε τὰς Γραφικὰς διηγήσεις ἀντικείμενον παγερᾶς ἀδιαφορίας, ἂν δχι καταφρονήσεως καὶ ἀποστρέψεως. Καὶ μόνον ἐγενικεύθη εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ εἰς ἀμφότερα τὰ φύλα ἡ ἀνάγνωσις σκανδαλωδῶν μυθιστορημάτων μεστῶν κακουργίας καὶ ἀνθρωπικότητος, τὰ ὅποια διὰ τοῦ πρακτικοῦ ὕλισμο, ἐν διαχύνοσιν εἰς τὰς καρδίας, ὑποδοχοῦσιν σοδαρῶς τὴν πρόσδοον τῶν κατακτήσεων τοῦ θεωρητικοῦ ὕλισμο. Διότι ἡ ἀπιστία δὲν ἔχει κραταιότερον σύμμαχον ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τοῦ αἰσθημάτος καὶ τὴν διαφθορὰν τῶν ἡθῶν.

Ὅπως ἀντιδρῶσι, τὸ κατὰ δύναμιν, εἰς τὴν πρὸς τὰ φύλα μυθιστορήματα ἐπικινδύνουν καὶ ὀλεθρίαν ὁρμήν, καὶ ὅπως καταδείξω εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν πόσον ἡ Γραφὴ πρέπει νὰ εἶνε προσφιλεῖς καὶ διὰ τὸ διηγηματικὸν ἀκόμη καὶ ποιητικὸν αὐτῆς κάλλος, ἀπεφάσισα νὰ ἐκδώσω τὰ ἀναγγελλόμενα ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, τῶν ὁποίων τὴν ὑπόθεσιν ἔλαβον ἐκ τῆς ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, αὐστηρῶς τηρήσας τὰ ἐν αὐταῖς ἱστοροῦμενα, καὶ μόνον ἐν τῷ σταθμῷ τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς ψυχολογίας διαπλατύνων καὶ ἀναπτύξας ὅ,τι ἐν αὐταῖς συντόμως ἐξεφράσθη ἢ προσθέσας καὶ εἰ τι ἐξ αὐτῶν φυσικῶς καὶ εὐλόγως ἐξάγεται καὶ ὑπονοεῖται.

Εἰς παρομοίαν ἐργασίαν μὲ εἶχεν ἄλλοτε προτρέψει ὁ ἀείμνηστος ἐθνικὸς ποιητῆς Ἀχιλλεὺς Παράσχος νομίσας ὅτι δὲν ἤμην ὅλως ἀνεπιτήδειος πρὸς αὐτὴν. Ἀλλ' αἰσθανόμενος ἀσθενεῖς τοὺς ὤμους μου, πρὸς τοιοῦτα ἐγγεῖρημα, ἀπέστην. Ἠδὴ τολμῶ τολμῶ δὲ δχι διότι εὐεώρησα ἑμαυτὸν ἐπαρκῆ πρὸς τὸ ἔργον, ἀλλὰ διότι γνωρίζω ὅτι οἱ ἀσθενέστεροι παρασκευάζουν τοὺς

ἰσχυροτέρους, ἐλπίζω δὲ ὅτι τὴν ἰδικήν μου ἀπέλειαν θὰ συμπληρώσῃ ἐν καιρῷ ἄλλος κάλαμος θαφιδέστη-ρνεύοντοθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλάστου.

Τὸ νῦν ἐπεῖγον εἶνε νὰ διημουργηθῇ παρ' ἡμῖν χριστιανικὴ διηγηματογραφία, πρὸς τοῦτο δὲ συμβολὴν ἐλαχίστην ἀπεφάσισα νὰ προσφέρω τὰ ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ μου.

Τὸ ὅλον ἔργον θέλει ἀποτελεσθῇ ἀπὸ ΕΚΑΤΟΝ τυπογραφικὰ φύλλα, τεύχη δὲ ΕΙΚΟΣΙΝ, ὧν ἕκαστον θὰ ἐμπεριέχῃ φύλλα τυπογραφικὰ ΠΕΝΤΕ. Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται δρ. ΜΙΑΝ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, φρ. Χρ. ΕΝ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Θὰ ἐκδίδηται δὲ ἐν καθ' ἕκαστον μῆνα ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου Ἰανουαρίου 1899.

Αἱ σελίδες ἑκάστου τεύχους ὀγδοῖκοντα. Τοῦ ὅλου ἔργου χίλια καὶ ἐξακόσια.

Αἱ ἀγγέλαι ἐπιστρέφονται «Διεύθυνσιν Ἀναπλάσεως Ἀθῶνας» ἢ «Μιχαὴλ Ι. Γαλανὸν Κόρινθον».

Ἐν Κορίνθῳ 8 Νοεμβρίου 1898.

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Παραθέτομεν αὐτοῖσι τίτλους τινὰς τῶν ΙΕΡΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ.

Α'.) Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

1) Ἐν τῇ Παραδείσῳ. 2) Ἀντικρὺ τοῦ Παραδείσου. 3) Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα παρὰ τὸ πτόμα τοῦ Ἀδὰμ. 4) Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς Εὐας. 5) Ὁ κατακλυσμὸς. 6) Ἡ Οὐσία τοῦ Ἰσαάκ. 7) Συνάντησις Ραβέκκας καὶ Ἰσαάκ. 8) Ἰακώβ καὶ Ραχὴλ. 9) Συμφιλίωσις Ἰακώβ καὶ Ἠσαὺ. 10) Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Πετερρί. 11) Ἀναγνώρισις τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. 12) Ὁ Μωυσὴς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιναῖ. 13) Ὁ Μωυσὴς ἐπὶ τοῦ ὄρους Νεβώ. 14) Ἡ κόρη τοῦ Ἰεφθά. 15) Σαμψὼν καὶ Δαλιλά. 16) Ναομί καὶ Ρούθ. 17) Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Σαούλ· θάνατος αὐτοῦ. 18) Δαβὶδ καὶ Βηρσαβέ. 19) Ὁ Δαβὶδ καὶ ὁ πρῶτος Νάθαν. 20) Ὁ Δαβὶδ ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ παιδίου του. 21) Ὁ Δαβὶδ φερόμενος ἀνυπόδοτος τὴν Ἱερουσαλὴμ. 22) Ἡ Ἰουδέω. 23) Ἡ Σωάννα. 24) Ὁ Ἰωβ. 25) Ἡ μητιρ τῶν Μακκαβαίων.

Β'.) Ἐκ τῆς Νέας Διαθήκης

1) Ἐν τῇ φάτνῃ τῆς Βηθλεὲμ. 2) Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. 3) Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ. 4) Παρὰ τὴν Πύλιν τῆς Ναὶν. 5) Ἡ ἁμαρτωλὸς γυνὴ καὶ ὁ Ἰησοῦς. 6) Ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ. 7) Ἡ θεραπεία τῆς συγκυρτούσης. 8) Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ. 9) Ὁ Ζακχαῖος. 10) Ἡ μοιχαλὶς ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ. 11) Ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τῶν ὕδατων. 12) Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου. 13) Ἡ προσευχὴ πρὸς τὸν Πατέρα. 14) Ὑπὸ τὰς ἐλαίας ἡ ἀγωνία τοῦ Ἰησοῦ. 15) Ἐν τῇ αἰλῇ τοῦ ἀρχιερέως. 16) Πρὸ τοῦ Πλάτου. 17) Ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. 18) Παρὰ τὸ μνημεῖον. 19) Ἡ ἀνάληψις.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Καλὸν λόγον περὶ ἐγκαινίων ὠμίλησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐν Πειραιεὶ ἐγκαινίων τὸν νεόδμητον ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ναός Θεοῦ ζῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος πρέπει καὶ οὗτος νὰ ἀνακαινισθῇ διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς πίστεως, ὅπως ἔχῃ τὸν Θεὸν ἐνοικούντα ἐν ἑαυτῷ. Ἐπὶ τοῦ ζητήμα-

τος τούτου πολλὰ τὰ σχετικὰ εἶπε μετὰ πολλῆς πρακτικότητος εὐχρηστικῆς καὶ ὠφελίμης τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα. Μερικῶν δὲ περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἐν Λαυρίῳ ποιμαντοῦ τοῦ ἀπέστειλεν ἐκείθους κηρύξῃ τῇ Κυριακῇ τὸ πρωτὸν ἐν τῇ καθ' ἡμέρας ἱερᾷ παρεκκλησίᾳ, τὸν ἐκ τῶν συμβούλων τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Π. Δουληγέρην ἀρχιμανδρίτην, ὅστις ἐπιστρέψων τὴν ἐσπεραν θὰ ὠμίλῃ καὶ εἰς τὴν Ἀ' λαλὴν σχολὴν τοῦ συλλόγου ἡμῶν.

—Γενὸς λίαν χαρμόσυνον ἀγγέλλεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπὶ ἡμέρᾳ ἡ ἰσὴν ὅτι οἱ ἱατροὶ κατὰ τὸ πλείστον ἦσαν ἄμειροι θρησκευτικῶν πεποιθήσεων. Ἡ μαρτυρὴ δὲν ἦτο καθ' ὅλοκληρίαν ἄδικος, διότι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν — ὑπῆρχον ἐννοεῖται καὶ ἐξαίρεσις — θεωροῦντες τὴν ἐπιστήμην των ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς σοφίας ἠνέκουν νὰ ἐκφέρωσι γνώμην περὶ πάντων τῶν φιλοσοφικῶν ζητημάτων καὶ νὰ μυκτηρίζωσι πᾶσαν ἰδέαν ὑπάρξεως τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου. Τὴν τάσιν των ταύτην ἐπέτινεν ἀρ' ἑνὸς μὲν τὸ μερνωμένον τῶν σπουδῶν των, τὸ πνεῦμα τῆς ἐσχῆς, ἡ μὲν τὰ νου-τερίζειν θεωρουμένη ὡς προσὸν προδοτικῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀρ' ἑτέρου ἡ ἀσέβεια καὶ ἀκλητηριώδης διδασκαλία τῶν καθ' ἡμέραν αὐτῶν, οἵτινες ἐν ὀνόματι δόθῃ τῆς ἐπιστήμης ἐν-σταλάξαν εἰς τὰς διαπαιτωμένας τότε ψυχὰς των τὸν ὄν τοῦ ὕλισμο καὶ τῆς πρὸς τὰ θεῖα περιφρονησεως. Ἀλλ' ὅμως ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τέλους ἐκλάμπει. Ἡ ἐπιστήμη ἀποβάλλει σὺν τῇ γρόνῳ τὴν ἀγλήν ὅτι ἡ τὴν περιβάλλει ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δοκησισοφία καὶ οἱ ἄνθρωποι βλέπουν αὐτὴν καθαρότερον, ἡδελφωμένην καὶ συμβαδίζουσαν μετὰ τῆς θρησκείας. Πάντες οἱ ἐχέφρονες θὰ ἐπικροτήσωσι τὴν ὅσον ἀνέλπιστον, τόσον καὶ χαρποῦν καὶ ἄξιον μνημέως πράξιν ὀρθόκριντα ἀσκληπια-σίων ἐγγραφέντων διὰ μῆος ὡς μελῶν τῆς ἀρτισυστάτου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀδελφότητος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ὁ θρησκείας τῆς θρησκείας εἶνε πλήρης. Οἱ ὀρθόκριντα οὗτοι ἱατροὶ δὲν εἶνε ὀρθόκριντα μονάδες· χρησμεύουσιν μὲν πρὸς αὐξάνειν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, ἀλλ' εἶνε καθ' ἑμᾶς ὁ πυρὴν, ἡ ἔρχῃ τῆς μεταστροφῆς τοῦ ἐπιστημονικοῦ βέβαιος ἀπὸ τῆς ὕλης πρὸς τὸ πνεῦμα, ἡ ἐπιστήμη ἀνακρίβης τῆς χρεωσιτικῆς τῶν ἀνθρωποκεντρικῶν δοξασιῶν ἐν τῇ ἡμετέρῳ γένει.

Εἰς λαμπρὸν μέτρον προσέβη ἀπὸ τινος ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος τοῦ νομοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Παρθένιος Ἀκούλας. Συγκρίνας καλὸν εἰς τὴν ἐν Μεσσηνίᾳ ἀρχιεπισκοπὴν ἀπαντας τοὺς ἐκεῖ ἱερεῖς, προσπαθεῖ διὰ διαφόρων πρὸς αὐτοὺς θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ὁμιλιῶν ὡς καὶ διὰ συμβουλῶν καὶ παραινήσεων νὰ ἀναπτύξῃ ὅσον ἐνεστὶν αὐτοὺς ὑπὸ θρησκευτικῆν καὶ θεολογικὴν ἐποψίν, νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ἀληθεῖς χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ νὰ ἐπαλλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων ἐλαίων παθῶν καὶ ἀδυναμιῶν, ἐνεκα τῶν ὁποίων ὁ κληρὸς μας ἐξευτελίζεται κοθη-μερινῶς καὶ χάνει τὴν θέσιν του εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου.

— Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος μηνὸς ἤρξαντο τὰ μαθήματα ἐν τῇ «Ἑταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ». Καθ' ἑκάστην ἐσπεραν ἀπὸ τῆς 7—9 διδάσκονται ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστημῶν διάφορα μαθήματα θρησκευτικὰ, παιδαγωγικὰ, φυσικο-κοινωνικὰ, φυσικοχημικὰ, ἱστορικὰ, μαθηματικὰ, μουσικὰ. Οἱ ἔχοντες διαθέσιμους τὰς ὥρας ταύτας δύνανται νὰ φοιτήσιν εἰς τὸ κατὰστημα τῆς ἐταιρείας πλησίον τῶν Ἀγ. Θεο-δώρων, βιβλίου ὅτι δὲν θὰ ἀπολέσωσι τὸν καιρὸν ἐπὶ μάταιον.

— Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μουσικὸς Σύλλογος Ἰδρυσε μουσικὴν Σχολὴν τῆς ὁποίας τὸ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ πρωτοψάλτου κ. Γ. Βιολῆν ὡς Σχολάρχου καὶ τῶν μουσικολογ. Εὐστρατ. Παπαδόπουλου καὶ Κ. Α. Ψάχου δι-δασκάλων τῆς Πρακτικῆς καὶ τοῦ κ. Νηλέως Καμαράδου διδασκάλου τῆς Θεωρητικῆς μουσικῆς.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΕΔΕΙΜΕΝΕΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΜΩΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—9 μ. μ.

Κυριακῇ 29 Νοεμβρίου Ἀρχιμ. Π. Δουληγέρης
Τετάρτῃ 2 Δεκεμβρίου Κων. Διαλεχσιμῶς
Σαββάτῃ 5 Δεκεμβρίου Ἀρχιμ. Τιμόθεος Ἀναστασίου

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας
Βιργίνης 4—5 μ. μ.

Κυριακῇ 29 Νοεμβρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως,
ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου

Κυριακῇ 29 Νοεμβρίου 4—5 μ. μ. Κ. Διαλεχσιμῶς

Ἐν τῷ Ζαυγείῳ Ὁρφανοτροφείῳ

Πέμπτῃ 3 Δεκεμβρίου 7—8 Ἀρχιμ. Τ. Ἀναστασίου

Σαββάτῃ 5 Δεκεμβρίου 8—7 Δημ. Παπαδόπουλος

Εἰς τὰς Φυλακὰς Συγγροῦ

Παρασκευῇ 4 Δεκεμβρίου 3 1)2—4 1)2 μ. μ. Τ. Ἀναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 6 Δεκεμβρίου 1898

Τὰ τῆς αὐριαν Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημσιεύονται τὰ τῆς με-
θεομένης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κείμενον

12 Ἀδελφοί, εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ τῷ ἰκανώσαντι
ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί, 13 ὅς ἐρ-
ρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ μετέστησεν εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, 14 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύ-
τρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἀφεσίν τῶν ἁμαρτιῶν· 15 ὅς ἐστιν
εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως· 16 ὅτι ἐν αὐτῷ
ἐκτίσθη τὰ πάντα, τὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ
ἀόρατα, εἴτε χωρίοις, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι· τὰ
πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται· 17 καὶ αὐτὸς ἐστὶ πρὸ
πάντων καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε· 18 καὶ αὐτὸς ἐστὶν ἡ
κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας· 19 ἐστὶν ἀρχὴ, πρωτότοκος ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πάνιν αὐτὸς πρωτεύων.

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις.

12 Ἀδελφοί, ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας εἰς τὸν Θεὸν καὶ
Πατέρα, ὅστις διὰ τοῦ φωτός τοῦ μᾶς ἐφώτισε καὶ μᾶς ἤρτισε νὰ
ἔχωμεν μέρος εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν ἀπείρων ἁγίων, τὴν ὅποιαν
χαρίζει εἰς τοὺς ἁγίους τοῦ, 13 ὅστις μᾶς ἔσωσεν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας
τῆς ἀγνοίας, τῆς πλάνης, τῆς ἁμαρτίας, τοῦ σκότους, καὶ μᾶς μετε-
βίβασεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης τοῦ. 14 Τὸν Υἱὸν
τοῦ τοῦτον ἔχομεν λυτρωτὴν, ὅστις μᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς πονηρίας
τοῦ αἰωνίου θανάτου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ, ἀποθανόντος αὐτοῦ δι' ἡ-
μᾶς· ἐξ αὐτοῦ ἔχομεν τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας· 15 οὕτως
ἐξεικονίζει τὸν ἀόρατον Θεὸν ἐν μέσῳ τῆς ὁρατῆς κτίσεως, πρὸ τῆς
ὁποίας αἰδώς προὔπαιρχει ὡς Θεός, προὔπαιρχει δὲ πρῶτη καὶ ἡ θεία
βουλὴ τῆς ἐνσαρκώσεως αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως εἶνε ὁ πρωτότο-
κος.

* Σημ. Ἡ περιεκτικὴ αὕτη τοῦ Ἀποστόλου εἶνε τῆς κυριακῆς,
καὶ ὅχι τῆς σήμερον ἑορτῆς δι' ἣν ἀναγινώσκεται ἄλλη. (Ἐβρ. ιγ'
17—201)

κος πρὸ τῆς δημιουργίας παντὸς κτίσματος. 16 Διότι δι' αὐτοῦ ἐδη-
μιουργήθησαν πάντα τὰ κτίσματα, καὶ τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια,
τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα· δι' αὐτοῦ ἐδημιουργήθη ὁ ἀόρατος ἀγγελ-
λικὸς κόσμος τῶν θρόνων καὶ κυριοτήτων καὶ ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν·
17 οὕτως ὁ Υἱὸς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ αἰτία, δι' ἣς ἐγένετο
ἡ δημιουργία πάντα καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς πάντων τῶν κτισμάτων·
καὶ αὐτὸς ὑπάρχει πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἔχουσιν αὐτὸν ὡς θε-
μέλειον καὶ κέντρον τῆς ὑπάρξεώς των· 18 καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχὸν
καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῶν πιστῶν ἀνθρώπων, εἰσὶνες συνα-
ποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν· αὐτὸς πρῶτος εἶνε ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νε-
κρῶν καὶ μὴ ἀποθνήσκων πλέον, καὶ ἐπομένως ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ πρω-
τότοκος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, διὰ τὴν γίνῃ αὐτὸς ὁ πρωτεύων
μεταξὺ πάντων καὶ εἰς πάντα.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 6 Δεκεμβρίου 1898

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν
ἐν τοῖς Σαββάτοι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν, πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἐτη
δέκα καὶ ὀκτὼ καὶ ἦν συγκυπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς
τὸ παντελές· ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε, καὶ εἶπεν αὐτῇ·
Ἰὺναι, ἀπολύσουαι τῆς ἀσθενείας σου. Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χει-
ρας· καὶ παραχρῆμα ἀνορθώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς
δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ Σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ
Ἰησοῦς, ἐλεγεν τῷ ὄχλῳ· Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι ἐν
ταῦταις οὐκ ἐρχομένοι θεραπεύεσθαι, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου.
Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος, καὶ εἶπεν· Ὑποκριταί, ἕκαστος ὑμῶν
τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βῶν αὐτοῦ, ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης,
καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; ταύτην δὲ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἣν
ἐθέσεν ὁ Σατανᾶς ἰσοῦ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ
τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος
αὐτοῦ, κατασχέοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος
ἔχαιρε ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδοξοῖς τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ Ἰησοῦς ἦτο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορ-
τῆς τοῦ Σαββάτου εἰς μίαν ἐκ τῶν συναγωγῶν τῶν Ἑβραίων καὶ
ἐδίδασκεν. Ἐκεῖ ἦτο καὶ μία γυνὴ ἔχουσα πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁ-
ποῖον τὴν ἐκράτει ἀσθενή ἐπὶ 18 ἐτη. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο κυριομένη
καὶ δὲν ᾔδυνάτο νὰ ἀνορθωθῇ οὐδέποτε. Ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν εἶδε,
τὴν προσεφώνησε καὶ τῆς εἶπε· Ἰὺναι, εἰσαι ἐλευθερωμένη ἀπὸ τῆς
ἀσθενείας σου. Καὶ ἔβαλεν ἐπάνω τῆς τὰς χεῖρας τοῦ καὶ ἡμέσως
ἀπερρίθη ἀπὸ τῆς κύρτωσίν της καὶ ἀνορθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.
Ὁ δὲ ἀρχισυνάγωγος δείκνυων ἀγανάκτησιν καὶ θυμὸν, διότι ὁ Ἰη-
σοῦς ἔκαμε τὸ ἔργον τῆς θεραπείας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ
Σαββάτου, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἔλεγεν εἰς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, Ἐξ
εἶνε αἱ ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ γίνεσθαι ἐργασία· κατ'
αὐτὰς λοιπὸν τὰς ἐργασίμους ἡμέρας νὰ ἔρχεσθε νὰ θεραπεύεσθε, καὶ
ὄχι τὸ Σάββατον, ὅτε εἶνε ἡμέρα ἑορτῆς καὶ ἀργίας. Ὁ δὲ Κύριος
ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν καὶ εἶπεν· Ὑποκριταί, καθεὶς ἀπὸ σῶς δὲν λύει
κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαββάτου τὸ βῆμα τοῦ ἢ τὸν ὄνον τοῦ ἀπὸ τῶν
σταύλων καὶ δὲν ὑπάγει νὰ τὰ ποτίσῃ; Ταύτην δὲ τὴν γυναῖκα, ἡ
ὅποια εἶνε ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, τὴν ὅποιαν ἐπὶ 18 ἐτη ἔδεσε τό-
σον οἰκτρώς ὁ Σατανᾶς, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν λύσω ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ
τοῦτο τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου; Ἀκούοντες δὲ τοὺς λόγους τοὺτους
τοῦ Σιωτήρος μας, ὅλοι μὲν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἔμενον εἰς ἐντροπὴν καὶ
καταισχύνην, ὅλον δὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἔχαιρε διὰ πάντα τὰ ἐνδοξα
ἔργα, τὰ ὅποια ἔκαμε.

Κ. Α. Διαλειτουργία.

Τύποις Α. Ζ. ΔΙΑΛΕΞΜΑ

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀριθμὸς 66, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον